

все го-голъно. Пада въ носеното сѣно. Ти ставашъ и извървяшъ на очигъ си: самолета. Моториъ излъка. Отъ корена на самолета излизатъ дупчати съ винкомъ дребн и очила. Плъскашъ съ ржакъ: летящатъ съмъ азъ, твои въртѣ Груино.

— Хайде, дѣло, — казвашъ ти, — казвашъ се на самолета ми. Искашъ да те поразоха на стари години. Най-напредъ ще идешъ да видишъ Европа. Ще гледишъ електричество и фабрики. Така, казвашъ конвоитъ на фабрикогъ биле нито гледишъ гора. Сетне ще презърлишъ Титин овалъ. Ще спреши въ Америка да разгледашъ неболдиревитѣ. Ще известашъ и Хавайскитѣ острови. Въ една книжка четешъ, че тамъ имало единъ монета нито мене, които осорбидили парадитѣ въ пристанището и, изомъ изъкой имъ казвали парѣ, тѣ се гмуркали на торското дѣло

и немарали парѣта. Като тръгнешъ, ти ще вземешъ две голѣми кокинци. Ще наберешъ отъ Африка мандарини и ще донесешъ зръгангъ за конвоитѣ дѣло отъ нашето село. Дѣло, казвашъ ли се слонѣ? Въ Африка има цѣли стада слонове. Намисляшъ съмъ да вземешъ и маме въ самолета. Стига в прела времѣшъ за чуждитѣ зори и стига е събирала лѣтно време забравени класове по живота.

Много ми е мъчно, дѣто съмъ ораче и ибна кой да ме калтура въ прогонивата. Ти само построй. Сега носи турки, а поидиъ голѣми ще стаа голѣмъ човѣкъ.

Дѣло, да ми не пишешъ едно писмо въ лангъ. Много здраве на мама, на тебе и на цѣлото село!

Цѣлува ти раката твоета вжухъ Груино.

Л. Караличевъ

Врата измѣнница

На самъ деня — Великденъ
крѣчмата бѣ затворена,
на прага ѝ пиница
стой съ главна оборена.

Оглежда ѝ вратичмата
и удра се по челото:
— Иматеиъ бѣхъ, вратичке ле,
и съ почести въвъ селото...

Но ти галтна нмота ми,
че днеска съмъ най-бедникътъ
и въ селото предъ всѣкнго —
наказарлекътъ последниятъ!...

А поминишъ ли, вратичке ле,
какъ съ радостъ ме приемаше?
И по-любимъ въвъ селото
за тебе май че нѣмаше!

Пинкъ ли бѣхъ, вратичке ле,
съ пригръдки ме прихващаше
и честичко съ прислугата
до въ къщи ме изоращаше.

Но следъ като нареди ми
до аспица парницитѣ,
изпитвашъ ти, измѣннице,
и азобата съ ритницитѣ.

1910

Чачо Стоякъ

ПАКЪ НА УЧИЛИЩЕ!

Катъ птички на вола въ лазуритѣ сини
пѣаме, играхме въ поля и гори,
сбарахме неспирно ний нови сили,
и здравн сме нечъ катъ плавиински ораи.

И смежи ни пакъ станяха лицата —
готови за трудъ сме днесъ отъ зори,
и трепкати съ радостъ на всички сърцата,
но школки възнеуцъ не удра, уи!

Отъ вредъ тука събрави всички другари
пѣсень позната подехме тоузъ часъ,
но школки възнеуцъ тоузъ мигъ удари
и слѣ се съзвучно съ детски ни гласъ.

Катъ птички дитвахме съ пѣсень въ
школото,
съ усмивка посрѣщна ни учителътъ благъ,
отъ погледътъ му мила искрѣ добротъ,
ня всички ний той е пакъ мила и драгъ.

Мара Г. Стефанова

Искаше ли да се прослѣвиче художественно и здравно, да черпите познана и живене нѣкъ естички
отресе на знания и наука, да имате здравни вертени и художественни произведения — ставате абонантъ
на сериозната, художественна и най-благородна електрическа списание „Нова Картина Галерия“!